

DIALOG DIREKT #79

Moraliskupprustning

Kära vänner!

Då inga brev har kommit in återstår bara alternativen inget DD eller en monolog från redaktörens sida. För att ge dialogen en liten chans att ta fart blir det det senare alternativet som gäller. Är det kanhända så att dialogen har spelat ut sin roll? Eller kanske dialogen skall föras på annat sätt. Vad tycker ni?

Årsmötet är avklarat och avlöpte relativt smidigt. Ordförande *K.G. Samnegård* hantade det hela med stort lugn. Bildprogrammet om *Lennart Segerstråle* på lördagskvällen rörde mig mycket djupt. *Matias Uusikylä* har tagit som sin livsuppgift att sammanställa bilder och information om morfar Lennart. Han hade gjort en utmärkt presentation med diabilder som visades i ateljén där även den finska ikonutställningen pågick. Segerstråles konst var ju nära förknippat med händelser i Finlands historia. Min finska själ fick mig att rysa vid referenser till självständighet, inbördeskrig och andra världskriget. Vi fick höra om *Lennart Segerstråles* son *Ulf*, som inte kom tillbaka från kriget. En som kom tillbaka var *Paul Gundersen* som omväxlande med *Matias'* berättelse om bilderna gav inblickar i de olika historiska skeden. Min tanke gick osökt till mina föräldrar som faktiskt träffades genom kriget och som båda också var bland dem som kom tillbaka. (Bara att diktera detta får min röst att stocka sig.) Vid några tillfällen var det nära ögat för min pappa, har han berättat, t.ex vid ett sovjetiskt flyganfall. Det var också ett tillfälle när han skulle åkt med en båt men inte gjorde det av någon anledning, och från hamnen kunde han sedan se hur båten gick på en mina.

Min vän *Curt Olausson* propagerar en mötesform som har haft olika arbetsnamn såsom "Nyckeln", "Naturmetoden" och "Dialogen". Detta är något som går tillbaka till Oxfordgrupp-tiden och även ännu längre tillbaka till Metodisternas klasser. Jag vet att vissa finner hans ihärdighet om detta irriterande. Det gjorde jag också till en början men nu har jag tänkt om.

Jag anser nu att i detta ligger en möjlighet till utveckling av vår MRA-gemenskap. Sedan några månader har jag och *Valerie* dragit igång en grupp som träffas varannan vecka hemma hos oss. Detta startade genom att vi nämnde dessa funderingar till en grannfamilj som blev intresserad. Styrkta av detta satte vi igång.

Inte alla som inbjöds kunde vara med så vi är nu en liten grupp som träffas och de flesta har ingen anknytning till MRA. Det har blivit mycket djupt delande om oss själva och det har skapat en djup samhörighet. Vi ser alla fram mot nästa tillfälle att träffas på detta sätt. Erfarenheterna av de få gånger vi har träffats har gjort att jag nu är övertygad om att på detta sätt kan en djup gemenskap byggas. Vi har fått en helt ny relation till grannfamiljen som vi känt yttligt i närmare 10 år.

Mötesformen har några enkla regler som har till uppgift att skala bort ytlighet, skvaller mm. Det finns regler som tar hänsyn till att vissa är talföra medan andra har svårt att ta ordet eller att vara snabba nog att komma på vad de skall säga och framför allt ställs inget krav på att man måste säga något. Den som är intresserad av att få information om mötesformen kan ta kontakt med mig så sänder jag en liten

Månadens böneämne

- Att vi finner en ny andlig dimension in i MRA i Sverige.

broschyr som Curt gjort. Varför inte prova på detta!?

Jag har förstått att Oxfordgrupptiden präglades av möten av detta slag, något som vi i MRA nu har lämnat. Det är ju svårt att efteråt förstå vad som hände, speciellt när man själv inte var med. Min tolkning är dock att det blev ett överdrivet moraliserande vilket upplevdes fränstötande. Risken i en andlig rörelse baserad på gudomlig ledning, är att om felaktiga motiv smyger sig in, så kan det vara svårt att finna en balanserande motvikt. Det ligger en oerhörd styrka i övertygelsen om ett gudomligt uppdrag, och det gäller även om inriktningen skulle vara missriktad.

Det personliga delandet förlorade den personliga friheten och integriteten och därför gick man andra vägar. Jag tror dock att med lärdom om det som gått fel skulle vi åter kunna tillämpa en mötesform som i grunden är sund.

Våra möten brukar vi avsluta med följande bön:

Gud, ge mig sinnesro att

acceptera

det jag inte kan förändra,

mod

att förändra det jag kan, och

förstånd

att inse skillnaden

Antero